

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 34 (361)
Anul IX (2018)
18 Noiembrie

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII

Pilda din Sfânta Evanghelie este relevantă pentru noi, în această perioadă, când ne mai liniștim în privința treburilor gospodărești. Pe parcursul anului, am primit multe roade, dar câți dintre noi se gândesc ca acum, când sunt mai liniștiți, să se lupte mai mult pentru suflet, prin spovedanie, prin participarea la slujbele de seară, prin mai multă rugăciune, prin citirea cărților duhovnicești? Însă, ne găsim adesea scuze pentru a nu ne lupta să împlinim cele de folos sufletului.

Bogatul din Sfânta Evanghelie nu trebuie judecat, deoarece noi înșine suntem precum acesta. El era bucuros pentru mulțimea roadelor, dar frământat. Voia să strice hambarele și să construiască altele mai mari. Nu se gândea să dea surplusul de roade săracilor. El spune: „Suflete, acum ai multe bunătăți (...) mănâncă, bea, veselește-te”. Dar hrana aceasta este pentru trup, pentru suflet sunt rugăciunea, postul, faptele bune.

Cuvintele Mântuitorului sunt pentru noi: „Nebune, în noaptea aceasta vor cere de la tine sufletul, iar cele ce ai strâns ale cui vor

PILDA BOGATULUI CĂRUIA I-A RODIT ȚARINA (LUCA 12, 16-21)

mai fi?” Hristos folosește cuvântul „nebur” cu sensul de om fără roade, fără fapte bune pentru suflet. Să ne punem și noi întrebarea „Ce vom face pentru suflet?”, nu cu spaimă, ci cu nădejde, știind că Dumnezeu ne va

ajuta să împlinim toate cele bune.

Sfânta Evanghelie ne învață să punem mai presus de orice în această lume lucrurile lui Dumnezeu.

100 DE ANI DE LA MAREA UNIRE (1918-2018)

CENTENARUL ROMÂNIEI ÎN IMAGINI

27 MARTIE
1918

La Chișinău, Sfatul Țării întrunit în ședință solemnă votează unirea Basarabiei cu Țara - Mamă, România. După anunțarea rezultatului votului de către Ion Inculeț, președintele Sfatului Țării, primul - ministru Alexandru Marghiloman, aflat la Chișinău, împreună cu alți reprezentanți ai guvernului român, este invitat la tribuna de la care declară: *În numele poporului român și al Regelui Ferdinand I, iau act de unirea Basarabiei cu România de aici înainte și în veci! Trăiască România Mare!*

VIAȚA DUHOVNICEASCĂ DIN MĂNĂSTIREA NEAMȚ SUB STĂREȚIA SFÂNTULUI PAISIE

Cuviosul Paisie de la Neamț a fost cel mai iscusit stareț al mănăstirilor românești din secolul al XVIII-lea până în zilele noastre. Personalitatea lui de mare stareț s-a impus în toate țările ortodoxe, fiind pentru toți monahii din obștea sa părinte, dascăl, povătuitor, duhovnic și rugător neadormit către Dumnezeu.

În fiecare an, la **15 noiembrie**, se face pomenirea Sfântului Cuvios Paisie, stareț al Mănăstirii Neamț între anii 1779-1794.

Sfântul Paisie de la Neamț s-a născut în orașul **Poltava** din Ucraina, la **21 decembrie, 1722**, în familia unui preot evlavios, fiind al unsprezecelea copil. Din botez a primit numele de Petru. Apoi, murind tatăl său, mama l-a dat la școală, mai întâi în Poltava, apoi la Academia teologică din Kiev, întemeiată de mitropolitul moldovean Petru Movilă. Dar sufletul său dorea o viață duhovnicească mai înaltă.

După patru ani de școală **intră în viața monahală**, ducându-se la o mănăstire din apropiere. Aici este făcut rasofor sub numele de Platon. Negăsind liniște și pace în mănăstirile din Ucraina, în anul 1745 vine în Moldova și apoi în Țara Românească, unde viața isihastă monahală era în floare, sub povățuirea Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului.

În anul 1746 se duce pentru un timp la Sfântul Munte Athos, și se nevoiește patru ani de zile singur, ca pustnic. În anul 1750 este **călugărit la Athos** de starețul său, Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, primind numele de **Paisie**. Aici își formează o obște de 64 de călugări la schitul Sfântul Ilie, iar în anul 1763 se reîntoarce în Moldova și se stabilește la Mănăstirea Dragomirna. De aici este silit să se retragă la Mănăstirea Secu, din cauza ocupației Bucovinei de către austrieci; iar în anul 1779 este trimis la Mănăstirea Neamț ca stareț peste ambele obști, unde se nevoiește încă 15 ani și adună în

jurul său peste 700 de monahi.

Ajungând la vârsta de 72 de ani, **Cuviosul Paisie se mută la cele cerești la 15 noiembrie, 1794**, fiind plâns mult de ucenicii săi din Moldova, Țara Românească și Ucraina.

Viața duhovnicească din Mănăstirea Neamț sub stăreția Sfântului Paisie

Arhimandritul Ioanichie Bălan, în lucrarea intitulată **Patericul românesc** vorbește despre viața duhovnicească a călugărilor nemțeni din acea perioadă.

„Iată cum descrie **viața duhovnicească** din Mănăstirea Neamț un călugăr călător, anume Teofan: «Sărăcia lor de bunăvoie era desăvârșită. Prin chilii, în afară de icoane, cărți și unelte pentru lucru manual, nu mai era nimic. Călugării se distingeau mai ales prin smerenie, iar de mândrie cu totul fugeau. De

ură și de zavistie nu știau. Dacă se supăra pe cineva, se grăbea nu-maidecât să se împace. Cel ce nu voia să ierte pe fratele care i-a greșit era alungat din mănăstire. Mersul călugărilor era modest. La întâlnire, fiecare se silea să facă el înainte închinăciune. În biserică fiecare stătea la locul ce i se hotărâse. Vorbăria deșartă era cu desăvârșire oprită, atât în biserică și în chilii, cât și în afară».

Același Teofan scrie și **despre ascultările călugărilor** din Mănăstirea Neamț: «În obștea Cuviosului Paisie trăiau 800 de călugări și când se adunau la ascultare câte o sută sau o sută cincizeci de frați, atunci unul dintre ei citea cuvânt de folos din vreo carte sau vorbea cuvânt ziditor de suflet. Dacă cineva începea să vorbească lucruri deșarte, îndată era oprit».

Iar despre **petrecerea călugărilor în chilii**, același Teofan scrie: «Prin chilii unii scriau cărți, alții îm-pleteau, alții torceau lână, alții coseau camilafce și potcapuri, făceau metanii, țeseau stofe pentru rase și mantii, făceau cruci și linguri sau se ocupau cu alte lucruri manuale. Toți erau sub supravegherea duhovnicilor, la care și mărturiseau păcatele și gândurile de două ori pe zi: dimineața spuneau pe cele făcute noaptea, iar seara pe cele făcute ziua. Fără binecuvântarea duhovnicului, nimeni nu îndrăznea să facă ceva, nici măcar să mănânce un fruct.

Era obicei ca la hramul Mănăstirii Neamț, de **Înălțarea Domnului**, să se adune multă lume din Moldova, Valahia și din alte țări. Atunci Cuviosul Paisie nu avea odihnă deloc, timp de patru zile. De dimineața până seara ușile îi erau deschise tuturor: și bogatului, și săracului. Pe toți câți veneau se silea a-i odihni cu iubire de străini, ca al doilea Avraam, heretisindu-i cu dragoste și mulțumindu-le pentru răbdarea ostentelilor drumului. Apoi, făgăduindu-le de la Domnul și Maica Domnului milă sufletească și trupească, îi binecuvânta și-i trimitea la casa de oaspeți».

CARE ESTE POSTUL OMULUI CARE-I PLACE DOMNULUI?

In **Vechiul Testament**, în afară de posturile regulate ale poporului israelitean sau ale unui anumit grup de oameni, avem și **posturi individuale, personale** am spune. De pildă: A postit **profetul Moise** patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe muntele Sinai când a fost să primească de la Dumnezeu cele zece porunci. „Pâine nu a mâncat și apă nu a băut, cum se spune la cartea Leșirii (34, 28). Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a postit și **profetul Ilie**, pe măsură ce înainta spre muntele Horeb” (III Regi, 19, 8-12). Postului aspru s-a dedicat și **proorocul Daniil**. El însuși ne spune despre sine că: „Pâine bună n-am mâncat, carne și vin n-am pus în gura mea” (Daniel 10, 2-3). Cu post și pocăință au răspuns **locuitorii Ninevi** propovăduirii lui Iona: „Atunci Ninivitenii au

crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari până la cei mai mici” (Iona, 3, 5). Astfel au scăpat de nimicire.

Însemnătatea postului o scot în evidență și profetii Vechiului Testament. Prin post trebuiau israeliții să se întoarcă la Dumnezeu cel viu și Adevărat: „Și acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine din toată inima voastră, cu postiri, cu plâns și tânguire. Sfășiați inimile și nu hainele voastre și întoarceți-vă către Domnul Dumnezeul vostru... Sunați din trâmbiță în Sion, gătiți postiri sfinte, vestiți adunare sfântă” (Ioil, 2, 12-15). **Proorocul Isaia** observă pericolul postirii formale și expune elementele acelea din care constă postul cel adevărat, postul pe care îl primește Dumnezeu și care poate șterge păcatele: „Postirile și zilele de odihnă, lunile noi și sărbătorile voastre le urăște

sufletul Meu. M-am săturat de voi! Nu voi mai ierta păcatele voastre!...Mâinile voastre sunt pline de sânge: Spălați-vă, curățiți-vă! Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei! Incețiți odată! Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!” (Isaia 1, 13-17)

„Nu știți voi postul care îmi place Mie? **Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor**. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l... Atunci vei striga și Domnul te va auzi. La strigătul tău El va zice: Iată-Mă!”

(**IPS Symeon Koutsas**, *Postul Bisericii. De ce, când și cum postim?*)